

## Volimo li svu djecu u školi (jednako)?

Srećem često jednu učiteljicu koja je prije mnogo godina napustila školstvo, a ima sada sina u razrednoj nastavi. Bio je tada treći razred osnovne škole.

- Kako je? – pitam kad god se sretnemo. Budući zna da sam učitelj uvijek mi ispriča neki prigovor na školu, učiteljice, školstvo..., a nije mi baš ugodno slušati.
- Već tri godine, kaže mi, ima osjećaj da učiteljica ne voli njenog sina. Gnjava ga za sitnice, šalje pedagoginji i ravnatelju na ispovijedanje i svako malo zove mamu u školu na ispiranje mozga.
- Promijenite razred, učiteljicu.... – savjetovao sam.
- Neće ni da čuju u školi za takvo nešto.
- Promijenite školu.... Nastavljam ja listu ideja.
- Ne znam, izdržat ćemo još ovu godinu i vidjeti.

Sretah je prije nekoliko dana ponovo:

- Kako je? – uobičajeno pitam.
- Ah! Ide, gura....
- A, ono u školi?
- Da, nismo se dugo sreli. Promijenili smo školu. Hvala na preporuci.
- I, ima li sada problema?
- Ponekad, ali ni blizu onoga što smo proživjeli u bivšoj školi. Mali se prilagodio, novi prijatelji i ne spominje više bivši razred niti učiteljicu.
- Eto, rekao sam Vam da ima za sve rješenje. Pa, i učitelji(ce) su ljudi!

Rado zanovijetam s djecom, naročito s onima koji se spremaju u prvi razred ili s onima koji su su tek upisani u prvi razred. Oni su spontani, iskreni, zanimljivi...Pitam ih raduju li se polasku u školu, jesu li torbe teške, sviđa li im se u školi itd.

Jednom sam , tako „intervjuirao jednu djevojčicu iz prvog razreda, u njenoj kući, tek da pokažem malo učiteljskog smisla za humor:

- Voliš li ići u školu?
- Da.
- Tko ti je najbolja prijateljica u razredu?
- Lana.
- A, voliš li učiteljicu?

Sliježe ramenima i šuti.

A koga učiteljica najviše voli u razredu?

Šuti!? Suze niz lice...

???

Njena mama mi daje znak da prestanem gnjaviti dijete i kaže maloj neka ide van igrati se, što je ona jedva dočekala da se riješi ovakva dosadnog stričeka kakav sam se ja pokazao.

I nastavi mama, kad je mala otišla van:

- Ona je uvjeren da učiteljica jedino nju ne voli u razredu. Svaki dan joj nešto prigovara i špota za svaku sitnicu. Čak sam i ja na roditeljskom sastanku osjetila to jer je među troje djece za

koje je imala prigovore spomenula i nju. Jedva sam dočekala da taj sastanak završi, a na odlasku doma odjurila sam u prvi dućan da se riješim ostalih mama jer mi je teško palo k srcu to optuživanje mog djeteta koje je tek pošlo u prvi razred.

- Ah, moja Mare, i školi nas ima raznih. Najavi se toj učiteljici i otvoreno s njom razgovaraj o tom problemu... možda će shvatiti svoje greške...

Od tada sam oprezan u mojim razgovorima s prvoškolcima i ostalom djecom. Pozorno biram tekst i kontekst, intonaciju i ritam u razgovoru, da opet ne izvučem vraga i ne rasplačem koje dijete.

Često među kolegama pričamo i o prednostima radne uloge učitelja razredne nastave koji četiri godine prate i temeljito upoznaju svoje učenike i njihove roditelje. Učenici se imaju na koga ugledati i emocionalno vezati uz svoga učitelja ili učiteljicu. Ali jedan moj školski kolega iz Slavonije, ravnatelj u osnovnoj školi, me dugo uvjerava da to ima i svoju slabiju stranu.

- Što, ako je dijete dodijeljeno u razred kod učitelja ili učiteljice koji ima previše mana? A malo ih je bez mana i poroka. – navodi on kao argumentaciju za svoje prigovore i ideju da u svojoj školi svaki razred dobiva novog učitelja ili učiteljicu, odnosno da svoje učitelje „specijalizira“ za određeni razred.

Odustao sam od svakog pokušaja da „rušim“ njegove argumente, jer nisam siguran da su moji protuargumenti jači od njegovih.

Čovjek bez poroka je najporočniji čovjek, govorio mi je jedan moj stari pokojni sveučilišno profesor, a i učitelji i učiteljice su ljudi pa..., imaju i poroka.

No, ima ih koji s porocima prelaze granice roditeljske i stručno-kolegijalne solidarnosti koji se mogu podnositi! Čak sam za sebe složio devizu: Manja je šteta ako Država nekima daje plaću, a da ništa ne radi, da ne dolazi u školu, negoli da nanosi štetu odgoju i razvoju mladih, nerazvijenih i nejakih. Samo još da domislim strategiju kako rješavati te teške, ljudske (i dječje) školske probleme. Tu niti svi zakoni i pravilnici o školskom životu ne pomažu.

Samo razum, poštenje, !

Učitelj Mate (15.05.2012.)